

Katarína Gillerová
Aprílové
slnko

Katarína Gillerová

Aprílové slnko

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskypisovatel@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

© Katarína Gillerová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Fotolia.com/jozzeppe777
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1891-3

Venovanie

*Túto knihu venujem
Katarínke a Jankovi Kašickým,
naším milým priateľom.*

*Roky spoločných stretnutí, hodiny rozhovorov,
skvelé dni dovoleníek s potulkami v zahraničí –
bez nich si nič z toho nedokážem predstaviť.*

S vďakou za chvíle minulé sa teším na tie budúce.

Autorka

KTOKOLVEK VSTÚPI

Otvorenými dverami sa dovnútra dostal studený vzduch, ale hmla, hustá ako mlieko, zostala za sklenenými stenami hotela. Uprostred širokých vchodových dverí na fotobunku zápasil s kufrom na kolieskach asi trinásťročný chlapec. Pomáhala mu s ním žena, zrejme jeho matka. Bez akýchkoľvek známok nervozity sa zohla, napravila zle vytočené koliesko a pustila chlapca pred seba.

Poslední hostia dnešného dňa, ktorí sa tu ešte mali ubytovať, konečne došli. Vlaku z Linzu s prestupom vo Viedni mal meškание, pani Dulle mi to oznámila telefonicky ešte pred hodinou z vlaku.

Spoza recepcného pultu som pozorovala, ako kráčajú smerom ku mne, starostlivo zababušení proti nevľúdne mu novembrovému počasiu. Obaja, matka aj syn, pôsobili v dlhších čiernych kabátoch veľmi elegantne.

Vedela som, prečo chceli bývať blízko ružinovského cintorína. Prišli na pohreb.

Vyzerali ako vystrihnutí z nejakého britského katalógu pre vyššie spoločenské vrstvy. Chlapec si rozopol kabát a pod ním sa ukázala oslnivo biela košeľa s čiernou pletenou vestou. Keď zastal pred recepcným pultom, z bledučkej jemnej tváre sa na mňa zahľadeli veľké oči, plné detskej bezradnosti.

Žena mala na hlave krásny čierny klobúčik, posadený trochu nabok, nie však koketne, ale práve tak, aby pritiahol pozornosť na havranie vlny z polodlhých lesklých vlasov a plné sýtočervené pery.

Na chvíľu som skamenela v pohybe. Bola mi povedomá!

Spoznala som ju. Za tých dlhých štrnásť rokov sa takmer nezmenila, dokonca by som povedala, že ešte skrásnela. Preboha, budem musieť zavolať Patrícii! Toto mi neuverí!

Ale prečo sa volá Dulle?!

Zohla som sa a nasadila som si okuliare s hrubým čiernym rámom, svoju ochranu proti podnapitým nočným hosťom, vracajúcim sa do hotela z divokých flámov. Posilnení alkoholom sa domnievajú, že mi môžu dávať posteľové návrhy alebo žartovať na nevhodné témy. Prevádzkar ma upozornil, že v tých okuliach vyzerám prísne a totálne neprístupne, a teda ich môžem využívať v noci, v rizikových časoch.

Túto chvíľu som vyhodnotila ako rizikovú. Bude lepšie, ak ma pani Dulle nespozná.

„Ten taxikár bol nezdvorilý, to by sa mi v Rakúsku nemohlo stať,“ povedala pokojným hlasom, ale kdesi v spodnom tóne zaznelo pohrdanie. „A cesta vlakom bola nekonečná...“ vzdychla si. Pozrela na chlapca, hľadala u neho potvrdenie svojich slov. On však iba mlčky stál, vyzeral zmätene. A smutne.

„Šťastie, že ešte nesneží,“ poznamenala som. Vzala som doklady, ktoré položila na pult. „Dúfam, že teraz si po dlhej ceste oddýchnete,“ pozrela som na ňu opatrne spoza okuliarov. „Keď pôjdete na večeru do našej reštaurácie, zastavte sa tu po doklady.“ Podala som jej kľúče. „Izba číslo tridsaťpäť, tretie poschodie. Výťah je za rohom.“

Keď odišli, dychtivo som otvorila chlapcov pas. Volal sa Bruno a priezvisko mal po mame. Ako je to možné?!

Rýchlo som skontrolovala dátum narodenia. Áno, sedí to, má trinásť rokov... Ničomu som nerozumela. Táto žena a jej syn sa mali volať úplne inak. Čo sa stalo za tých štrnásť rokov? Prečo nenesí priezvisko muža, ktorý po nej priam šalel? A tuší Bruno, aké bolestné udalosti predchádzali jeho narodeniu? Asi nie...

Zamyslene som sa posadila k počítaču a zapísala týchto dvoch hostí do evidencie. Zdá sa, že pani Dulle ma nespoznala. Nevie, či bol dobrý nápad nasadiť si tie okuliare. Ak by ma bola spoznala, mohla som nahodiť otázku, čo sa stalo s jej princom na bielom koni. Keď som ich oboch videla naposledy, on bol šťastne rozvedený a ona šťastná v očakávaní sobáša s ním a nádejná budúca mamička ich spoločného potomka.

Bruna.

Tie jeho smutné detské oči. Myslela som na ne, aj keď som s povzdychom prisunula k sebe hrbku prihlasovacích formulárov, ktoré mi tu nechala Milota. Poobede ma krátko zastupovala a vraj ich nestihla zaevidovať do počítača. To som si mohla myslieť! Pričasto mi nechávala svoju robotu, lebo ako si nestíhala. Nikomu inému sa to nestávalo.

Zdvihla som hlavu od práce a zaregistrovala som, ako ku mne z reštaurácie mieri čašník Mojmír s plne naloženým tanierom. Pozdrav od šéfkuchára Vincenta.

„Vince ti praje dobrú chuť,“ zakrúžil mi Mojmír tanierom nad hlavou a prešiel z recepcie nenápadnými dverami dozađu, do malej kancelárie. Dvere boli za mojím chrbtom medzi dvoma drevenými stenami s množstvom priečinkov na poštu a kľúče od izieb.

„Že ďakujem za záchranu života,“ odkázala som vďaka do kuchyne. Dnes som sa nestihla naobedovať, mala som iba jeden banán, a až pri pohľade na prírodný rezeň so šampiňónovou omáčkou a s opekanými zemiakmi som si uvedomila, že sa mi žalúdok zvierá od hladu.

Využijem chvíľu, keď v hoteli nie je veľký ruch a nablízku sa nevyskytuje žiadny hosť.

Malá kancelária za recepciou slúžila na stravovanie, oddych a nočnú službu recepčných. Okrúhly stôl s dvoma stoličkami bol umiestnený tak, aby som pri jedení videla hostí prichádzajúcich k recepčnému pultu, ale mňa vidieť nebolo.

Mohla som tak ihneď vyjsť von a vybaviť, čo bolo treba. Malá pohovka a dve kreslá slúžili na oddych, keď bolo v hoteli pokojnejšie.

Zjedla som asi polovicu, keď som začula tichý zvuk otvárajúcich sa výťahových dverí. Okamžite som vstala a postavila som sa za recepcný pult.

„Je tu niekde v okolí kvetinárstvo?“ spýtala sa ma pani Dulle.

„V blízkom okolí nie,“ pokrútila som hlavou. „Ale ak by ste mali nejaké pranie, môžem to zariadiť.“

Pani Dulle na chvíľku zaváhala. „No, to by bolo fajn,“ pristala napokon na môj návrh. „Napozajtra potrebujem malú kyticu bielych ruží a menší veniec zo živých kvetov. Oboje s čiernou stuhou s nápisom *Posledné zbohom*. Nech to sem doručia do dvanástej hodiny.“

Poznačila som si všetko, čo hovorila. Potom som opatrne zdvihla zrak od poznámkového bloku. „Nechcete nápis trochu...“ vyslovila som pomaly, „trochu skonkretizovať? Posledné zbohom od...?“

Niekoľkokrát nervózne zaklipkala viečkami a potom sa zarazene zahľadela pred seba. „Nie, myslím, že nie,“ rozhodla sa. „Takto to bude stačiť, nechcem zbytočne provokovať...“

Provokovať? Koho?

Pozrela na syna, ktorý trpezlivo stál pri nej. Do reštaurácie sa obaja obliekli do tmavomodrej, Bruno mal aj viazanku rovnakej farby. Hľadala v jeho očiach súhlas so svojím rozhodnutím. On však iba bezradne pokrčil plecami.

S úľubou som sa na neho zadívala. Vyzeral ešte stále ako dieťa. Bledá podlhovastá tvár s jemnou pokožkou, veľké sivé oči s múdрым pohľadom. Bože, keby som mala takého syna! prebleslo mi hlavou. V poslednom čase som mala podobných myšlienok plnú hlavu. Nedokázala som sa ich zbaviť. Odkedy som v januári oslávila tridsaťdva rokov, akoby mi začali tikať biologické hodiny. Nikdy som neverila, že sa mi to môže

stať. A nikdy som si nemyslela, že v tomto veku budem ešte bezdetná.

Pichlo ma pri srdci. Na čo ešte čakám? Žijeme s Igorom takmer päť rokov, pomohla som mu vychovať jeho dve deti, Emu a Dana. Emka sa zbláznila, len v júni zmaturovala a koncom januára sa chce vydávať. Nedá si povedať, trvá na tom. Dúfam, že teraz už Igor prestane používať jeden z argumentov, že nás je v trojizbovom byte tak akurát. Jedna izba sa uvoľní. A Dano často rozpráva o štúdiu v zahraničí...

„Kávu si dám v kaviarni,“ začula som hlas pani Dulle. Keď sa so synom najedli, prešli z reštaurácie do oddeleného priestoru kaviarne vpravo od recepcie. Sedeli tam len traja-štyria hostia, a tak ľahko našli voľný stôl. Bruno sa poslušne usadil vedľa mamy. Keď čašník priniesol kávu a chlapcovi zmrzlinový pohár so šľahačkou, zazvonil jej mobil. Dlhý rozhovor v nemčine vystriedal potom ešte dlhší v slovenčine.

Chlapec dojedol a netrpezlivo pokyvkával nohami. Po chvíli zachytil môj pohľad. Usmiala som sa na neho. Pozrel na mamu, potom na mňa a po krátkom zaváhaní vstal od stola a zamieril ku mne.

„Ahoj, Bruno,“ pozdravila som ho. „Chutila ti večera?“

Prikývol. „Áno, chutila.“ Zastavil sa pred recepcným pultom a váhavo skúmal moju tvár. Potom pult pomaly obišiel a zahľadel sa z boku na obrazovku môjho počítača. „Máte veľa práce?“ spýtal sa.

„Vcelku dosť,“ usmiala som sa pobavene. „Ale o hodinu končím, vystrieda ma kolega.“

„Kedy tu budete opäť?“ zaujímal sa. So záujmom na mňa uprel pohľad tých sivých detských očí.

„Zajtra o desiatej,“ roztiahla som pery do širokého úsmevu. Uvedomila som si príjemný pocit, ktorý sa mi usadil v hrudi z jeho milej prítomnosti. Kedy naposledy som sa takto cítila? Už dávno nie. Udalosti posledných týždňov, dokonca až mesiacov neboli vôbec potešujúce.

„Vtedy tu nebudem,“ zamyslel sa, „pôjdeme na návštevu k strýkovi. Ale na obed sa sem určite vrátíme.“

„A čo keď vás pozve na obed strýko?“ mrkla som naňho. „To nemôžeš vedieť...“

Na Brunovej tvári sa objavil ironický úsmev a v očiach sa mu mihol šibalský záblesk. „To nehrozí,“ pokrútil hlavou. „Ešte nikdy to neurobil.“

„A keď zajtra urobí výnimku?“ doberala som si ho. A snažila som sa z neho dostať ďalšie informácie. „Prečo nie?“

„Lebo si myslíš, že keď bývame v Rakúsku, tak sa topíme v peniazoch,“ odvetil s vážnym výrazom. Hneď som za tým vytušila slová jeho matky.

„A topíte sa?“ nadvihla som obočie a zatvárila som sa prehnane užasnuto.

Pobavilo ho to, nahlas sa rozosmial. „No, biedou netrpíme,“ vyslovil detskými ústami dospelácku vetu. „Ale ani strýko nepatrí k tým, čo žijú z minimálnej mzdy, hoci sa tak snaží pred nami tváriť.“

„Chodíš do školy v Grazi?“ spýtala som sa.

„Áno,“ prikývol.

„Rozprávaš pekne po slovensky,“ pochválila som ho. Zobrala som do ruky misku s cukríkmi, zabalenými v lesklých papierikoch, a ponúkla som ho. „Máš rád mentolové?“

Opäť prikývol a jeden si vzal. Jeden! Hneď by som si tohto chlapca zobrala domov a vymenila zaňho Igorovho Dana. Bože, to je neveriteľné, keď si spomeniem, koľko nervov ma stáli tie roky s Igorovým synom! Pohár mojej trpezlivosti už niekoľkokrát takmer pretiekol a potrebovala som veľa síl na to, aby som to vydržala. Držala ma len myšlienka na Emku a na to, že chcem mať s Igorom vlastné dieťa. Naše spoločné.

„S mamou doma rozprávame po slovensky,“ ozval sa Bruno. „A máme tu na Slovensku dosť príbuzných, ale odkedy umrela babka, chodíme sem málo.“

„Aha,“ pokývala som hlavou. Pred ubytovaním u príbuzných dali zjavne prednosť hotelu. „A s otcom rozprávaš po nemecky?“ spýtala som sa. S napätím som čakala na odpoveď. Odpoveď by mala byť záporná. Jeho otec je Slováč, aj keď chlapec z neznámych dôvodov nemá jeho meno.

„Áno,“ prisvedčil na moje počudovanie. „Ale vlastne...“ Vtom zbadal, že mama dotelefonovala. „Prepáčte, už budem musieť ísť,“ ospravedlnil sa. Zakýval mi na rozlúčku a vybral sa za ňou späť do kaviarne.

Nechápavo som za ním hľadela. Čo je s jeho otcom? Bývajú vôbec spolu? Alebo rozpráva so synom po nemecky pre krajinu, v ktorej žijú?

Bruno sa opäť posadil vedľa svojej matky. Pani Dulle položila zlatý mobil na stôl a chvíľu sa o niečom zhovárali.

Vtom upútali moju pozornosť dvaja neznámi muži, ktorí vošli do hotela. Najprv som si myslela, že idú do reštaurácie, zamierili však priamo k recepcii.

„Dobrý večer,“ pozdravil jeden z nich, „chceli by sme hovoriť s pani Dulle. Je tu ubytovaná.“ Povedal to pokojne, bolo vidieť, že je o jej pobyte informovaný. Možno Brunov strýko, pomyslela som si.

„Máte šťastie, práve sedí tamto v kaviarni,“ ukázala som napravo od recepcie.

Obaja muži vykročili, kam som im ukázala. Boli oblečení v tmavých zimných kabátoch a vyzerali slušne. Všimla som si Bruna, ako pozoruje ich príchod, a z jeho nezaujatého pohľadu som vyčítala, že tých mužov nepozná.

Muži si neprisadli k pani Dulle, ako som očakávala. Zastali blízko pri nej. Pri tichom rozhovore sa nad ňu nakláňali a vyzeralo to, že jej niečo vysvetľujú. Bruno ich začudovane počúval a aj zabudol kyvkať nohami.

Pre pani Dulle to zrejme nebolo príjemné stretnutie. Mužov počúvala s kamenným výrazom a s perami stisnutými do odmietavého výrazu. Pohľad mala celý čas upretý pred seba,

čím dávala najavo, že slová nepozvaných hostí pri jej stolíku nepadajú na úrodnú pôdu.

Z toho, čo hovorili muži, som nezachytila nič, hoci som sa veľmi snažila. Avšak keď sa ozvala ona, počula som jasne každé slovo.

„Mňa vôbec nezaujíma, čo si myslí vaša rodina,“ povedala nahlas. Kovový tón v jej hlase zarinčal ako dve stredoveké zbrane uprostred boja. Mierne sa nahla k Brunovi, podávajúc mu kľúč. „Choď hore do izby,“ prikázala mu stíšeným hlasom.

Bruno sa nepokojne zahniezdil. Uprel oči najprv na mamu, potom na mužov a zostal sedieť. Mama ho pohladila po pleci a kľúč mu nástojčivo vtisla do dlane. Chlapec sa predsa len zdvihol a váhavo odkráčal. Nezamieril však k výťahu, ale priamo za mnou.

„Čo chcú tí muži od tvojej mamy?“ naklonila som sa k nemu.

Bruno iba zmätene pokrčil plecami a s obavami sledoval trojicu v kaviarni.

„Nemáte tam čo robiť,“ zvýšil hlas jeden z mužov.

„O tom nerozhodujete vy,“ povedala pani Dulle. Na tvári sa jej ani sval nepohol a obdivovala som aj jej schopnosť zachovať si v takej situácii pokojný hlas. Vlastne – o tejto jej schopnosti som vedela z minulosti. Aj o tvrdosti, s akou dokáže bojovať. Len som na to pozabudla.

„Rodina o tom rozhodla,“ povedal vyšší muž nahnevane. „A vy to budete rešpektovať,“ pohrozil jej prstom. S Brunom sme na seba zarazene pozreli.

„Aj môj syn patrí do vašej rodiny,“ usmiala sa pani Dulle posmešne. „Preto tam v stredu budeme obaja, či sa vám to páči, alebo nie. Nemôžete mu uprieť právo na poslednú rozlúčku. Ak to urobíte, rozvláčim vás po všetkých novinách a to si potom ešte užijete.“

„Len sa opovážte niečo také urobiť!“ rozčúlil sa ten nižší.

Rozopol si vrchný gombík na kabáte a nervózne si prešiel prstom poza golier košele, akoby ho škrtil.

„Bruno,“ oslovila som ho potichu, „týka sa to pohrebu, na ktorý idete v stredu?“

Chlapec si nervózne pozrel na topánky, akoby sa rozhodoval, či nemá ujsť. „Áno,“ prisvedčil napokon.

Inštinktívne som k nemu natiahla ruku a vzala jeho malú dlaň do svojej. „Zomrel niekto z rodiny?“ spýtala som sa jemne.

Nerozhodne prestúpil z nohy na nohu, upierajúc pri tom pohľad na naše spojené dlane. „Ja... Ja neviem,“ odvetil napokon. „Zomrel môj otec.“

„Tvoj otec?!“ vyhŕkla som ohromene.

Mlčky prikývol. „Ale nikdy v živote som ho nevidel.“

Ohromene som naňho civela. Jeho otec je mŕtvý?! Bruno nemohol tušiť, že som ho dobre poznala. Asi infarkt, keď zomrel taký mladý... Také správy sa šíria rýchlo a mne bolo čudné, že som o tom nič nepočula.

Okolo žalúdka ma štekľil nepríjemný pocit. V hrudi sa mi usadila dusivá ťarcha môjho zlého svedomia. Och, Bruno! zvolala som v duchu. Čo sa to stalo v tvojom živote?!

Hlasy z kaviarne nabrali na intenzite. Zmätene som otočila hlavu smerom k nim. Pani Dulle neohrozene čelila dvom rozčúleným mužom.

Prudko som vstala zo stoličky a rázne som vykročila za nimi.

„Páni, máte nejaký problém?“ spýtala som sa. „Prosím, aby ste sa správali slušne, rušíte ostatných hostí,“ ukázala som rukou dovnútra kaviarne.

„Čo sa to tu deje?“ ozval sa mužský hlas za mojím chrbtom. Strhla som sa. Známy hlas! Okamžite som sa za ním obrátila.

„Tomy?!“ zvolala som ohromene. „Kde si sa tu vzal?“

Moje zvolanie však zaniklo v nadšenom pišťaní dvoch

chyžných, ekonómky a jednej čašníčky, ktorá vybehla z reštaurácie, len čo ho zazrela cez sklenú stenu.

„Vitajte u nás späť!“ „To je teda prekvapenie!“ tešili sa jedna cez druhú a vrhali sa mu do náručia. Dokonca pribehol aj Mojmír, čašník z reštaurácie, so širokým úsmevom, aby sa s ním zvítal.

„Šéfe, prišli ste nás navštíviť?“ spýtal sa. „Alebo nebudaj sa k nám vraciate natrvalo?“

Ekonómka začala od nadšenia tlieškať. „To by bolo skvelé, to by bolo skvelé,“ pišťala. Každý ho zasypal otázkami, všetci boli zvedaví, ako sa mu žije tak ďaleko odtiaľto.

Zatajila som dych a za tých pár sekúnd mi v hlave prebehol film, aké by to bolo, keby sa sem vrátil. Aby to tu bolo ako predtým. Pred jeho odchodom. Jeho odmietavé pokrútenie hlavou ma však dostalo z predstáv do skutočnosti.

„Prišiel som iba na pár dní,“ povedal s úsmevom. V podtóné rezonovala zastieraná lútosť.

„To sa vám v Dánsku tak páči?“ zatiahla čašníčka Betka vyčítavo.

„Tu sa mi páčilo viac, to je pravda,“ ubezpečil nás. Rýchlo zodpovedal množstvo otázok, asi si pripadal ako na tlačovej konferencii, a potom si s každým podal ruku. Na rozlúčku. Potom sa hlúčik rozprchol, každý šiel za svojimi povinnosťami.

Medzitým sa obaja muži, ktorí spôsobili rozruch pri pani Dulle, v tichosti vytratil. Ona ešte zostala sedieť a s niekým vzrušene telefonovala po nemecky.

„Čo sa to tu dialo, Ela?“ obrátil sa Tomy ku mne. „Zdalo sa mi, že potrebuješ pomoc.“

Mávla som rukou. „V pohode, nič to nebolo,“ povedala som odľahčene. „A keď si tak nečakane prišiel ty, všetko sa vyriešilo,“ rozhodila som rukami. Prešla som pohľadom po jeho postave. „Si prekvapením dnešného dňa, naozaj,“ usmiala som sa. „Ani si nedal vedieť, že prídeš,“ skonštatovala som trochu vyčítavo.

Konečne som si ho mohla prehliadnúť pozornejšie. Bol oblečený športovo, mal na sebe tmavé džínsy a zimnú bundu maslovej farby. Vyzeral v nej veľmi elegantne a priniesol s ňou so sebou akýsi závan cudziny. Odkedy som ho videla naposledy, trochu pochudol. Tvár mal strhanú a nepáčil sa mi matný odraz v jeho očiach. Nepôsobil šťastne.

„Bolo to náhle rozhodnutie. Potrebujem tu vybaviť zopár vecí, tak som sadol na prvé lietadlo a som tu,“ usmial sa na mňa. Konečne sa usmiali aj jeho oči. „Dúfam, že budeš mať čas na stretnutie.“

„Poprosím Ditu, nech niečo narýchlo zorganizuje,“ sľúbila som mu. „Práve teraz idem k nej, tak jej poviem, že si prišiel na pár dní.“

„Skočím ešte za ekonómku, aby mi neušla,“ pozrel smerom k jej kancelárii. „Mám šťastie, že je tu dnes dlhšie, tak to hneď využijem.“ Kývol mi na rozlúčku a náhlivo vykročil preč.

Ja som zas zamierila do recepcie. Bruno tam ešte stále sedel na otáčacej stoličke a sledoval moje kroky. Posadila som sa do svojho kresla.

„To je asi dobrý človek, keď sa mu všetci tak potešili,“ poznamenal.

„Predtým to bol náš šéf, je fajn,“ súhlasila som. „Všetkým nám je ľúto, že sa rozhodol žiť v Dánsku.“

Bruno sa so stoličkou mierne zavrtel. „Vám najviac,“ povedal ticho.

„Čo mne najviac?“ nechápala som. Spracované doklady som zhrnula na kopy a založila som ich do modrého obalu. O chvíľu ma vystrieda kolega Milan, tak nech mu tu zanechám poriadok.

„Vám je to ľúto najviac,“ upresnil Bruno.

„Prečo si to myslíš?“ začudovala som sa.

„Tak zvláštne ste sa naňho pozerali,“ uprel na mňa veľké sivé oči. Pokožku na tvári mal teraz takmer priesvitnú. Pôso-

bil veľmi krehko. „Tak nejak... smutne, aj keď ste sa veľmi tešili.“

„Fakt?“ zatvárila som sa neveriaco. Vôbec som si toho nebola vedomá. A ani toho, ako ma Bruno pozoruje. „Vieš,“ naklonila som sa k nemu, „on sa rozhodol odísť z takého smutného dôvodu, a keď som ho zbadala, nezdalo sa mi, že sa jeho situácia zlepšila.“ Vzdychla som si. „Niektoré veci nedokážeš ovplyvniť, ani keby si ako veľmi chcel.“

„To poznám,“ prisvedčil. Tentoraz zostal sedieť bez pohybu. Kútiky úst mu mierne ovisli. „Neviem, či sa môžem hnevať na svoju mamu, keď mi o vlastnom otcovi povedala až teraz, keď zomrel. Nie je nespravodlivé, že už nikdy nebudem mať príležitosť spoznať ho a zistiť, aký bol? Čo sa o ňom dozviem, keď ho v stredu uvidím v truhle?“

Z jeho slov ma až striaslo. Civala som na toho milého chlapca a pýtala som sa nebies, či mi ho sem poslali preto, aby ma vytrestali a prebudili vo mne výčitky svedomia. Najradšej by som Bruna objala, ale cítila by som sa pritom ako judáš, ktorý sa snaží zakryť, že ho zradil.

Plazivá večerná hmla za sklenými stenami hotela vo mne ešte umocňovala stiesnenosť. Veľké vstupné dvere sa samy odsunuli do strán a dovnútra vošiel kolega Milan.

„Bruno,“ chytila som jeho ruky do svojich dlaní, „je dôležité zmieriť sa s vecami, ktoré nemôžeme zmeniť. Som však presvedčená, že niekto z rodiny ti o ňom porozpráva, ukáže ti fotky z jeho mladosti. Spoznáš ho aspoň tak a to ti pomôže.“ Hľadela som mu uprene do očí a v hlave sa mi mihla otázka, či vôbec vie, že má nevlastného brata.

„Nič z toho nehrozí,“ pokrútil hlavou. „Všetci z jeho rodiny ma nenávidia.“

Sedel tam meravo, pleciami smutne nahrbené. Cítila som sa nepríjemne, aj ja som kedysi patrila k nim.

Vstala som z kresla a napriek výčitkám svedomia som ho silno objala.

„Ty si statočný, zvládneš to,“ povedala som potichu. Snažila som sa, aby to znelo povzbudivo.

Pozerala som pritom cez sklá na čiernu oblohu a prosila som nebesá o možnosť reparátu z minulosti. Aby som mohla zmeniť všetko zlé, čo som kedysi vykonala.

Zababušila som sa do kabáta a okolo krku som si omotala teplý bordový šál. K bledému flaušovému zvrchníku som mala rukavičky a kabelku vo farbe šálu. Spokojne som si nahovárala, že vyzerám elegantne, a dúfala som, že si dnes pri Dite nebudem pripadať ako chudobná príbuzná.

Ach bože, ako sa časy menia!

Vyšla som z hotela do večerného sveta, zahaleného do mystickej hmly. Plazila sa navôkol ako tajomný opar, znázorňujúci bezútešnosť tohto ročného obdobia. Nechájala som, prečo ma toto obdobie zakaždým dokáže tak rozhádzať. Nenávidela som tie krátke dni a dlhé večery. Najmä večery. Vnášali do hĺbky mojej mysle podivnú, nevysvetliteľnú skľúčenosť. Neznámy strach sa vynáral nenápadne, niekedy až do desivých snov, ktorých význam som sa potom márne snažila dešifrovať.

Teraz som za sebou začula náhliace sa kroky. Prudko som otočila hlavu.

„Odprevadím ťa na kúsok,“ dobehol ku mne Tomy. „Aspoň mi v rýchlosti povieš, čo máš nové.“

Radosť zo stretnutia s ním sa vo mne miešala s ľútosťou. Vytušila som, že sa nemôže pochváliť dobrými správami. A aj keby to tak bolo, v prítomnosti tohto muža sa nikdy nemôžem cítiť... veľmi pohodovo a veľmi... šťastná. Bolo len málo ľudí, ktorí poznali dôvod.

„Čo mám nové?“ zopakovala som po ňom. „Svadbu v rodine.“

„No teda, gratulujem!“ zvolal. Vystrel ku mne ruku, akoby mi chcel poblahoželať. „Tak sa Igor konečne rozhýbal? Som presvedčený, že z teba bude krásna nevesta.“

„Och, zadrž!“ zastavila som ho mávnutím ruky. „Nie ja, ale Emka sa bude vydávať,“ vysvetlila som rýchlo.

„Emka?“ začudoval sa. „Nechodí ešte na strednú školu?“

„Tento rok v júni zmaturovala,“ odvetila som. „Je po uši zaľúbená a nechce byť už ani deň bez neho. Koncom januára sa berú.“

„Aha,“ pokýval hlavou, „takže veľká láska.“ Trpko sa posmial.

„To sa občas stáva,“ poznamenala som ticho. „A čo ty?“

„Ja?“ Povzdychol si a hrabol si prstami do vlasov. „Za ten viac než rok sa vlastne nič nezmenilo. Zmena prostredia nepomohla a ja už neviem, či ešte môžeme dúfať...“ Pokrútil hlavou. „Agnethe zase potratila, až dvakrát, ak sa to stane ešte raz, asi sa zbláznim. A neviem si ani predstaviť, čo to spraví s ňou. Už sa hrozím každého nového dňa, v ktorom sa ukazuje nádej... Lebo bolesť zo sklamaní je zakaždým horšia a horšia.“

Sklonil hlavu a pozrel si na špičky topánok. Vráska okolo úst sa mu v pochudnutej tvári zvýraznila. Čelo mal zachmúrené.

„Tomy,“ ozvala som sa po chvíli. „Predsa vieš, že pri dnešných vedeckých poznatkoch je nádej vždy...“

Prerušilo ma zvonenie mobilu. Na displeji sa ukázalo Igorovo číslo.

„Zlatko, ešte si v práci?“ spýtal sa ma.

„Práve odchádzam k Dite,“ informovala som ho.

Na chvíľu v telefóne zrozpačiteľ. „Ehmm... A nechceš predsa len prísť domov? Bol by som rád, keby si pri tom rozhovore bola aj ty, veď vieš... Myslím si, že je to dôležité.“ Jeho hlas znel vecne, ale vytušila som z neho mierne naliehanie.

„Igor,“ povzdychla som si, „keby som bola presvedčená, že ma tam potrebujete, dobre vieš, že by som prišla. Tieto rozhovory však vždy prebiehajú bezo mňa a je to tak lepšie.“

„Pre mňa nie,“ namietol.

„Prídem zajtra,“ ukončila som rozhovor. Teraz som potrebovala hovoriť ešte s Tomym, naše kroky sa o chvíľu rozdelia.

„Igorovi sa nepáči, že chodíš k Dite?“ zaujímal sa Tomy, keď som ukončila hovor. „Ale pokiaľ si dobre pamätám, vždy si k nej chodila v nedeľu a dnes je pondelok.“ Spýtavo sa na mňa zahľadel.

„Ty si to pamätáš?“ Naozaj ma to prekvapilo. „Mimoriadna situácia,“ mykla som plecami. „Americká mamička bola na dovolenke na Floride.“

Zastavil uprostred chodníka a vytiahol z vrečka kľúče od auta.

„Nechceš, aby som ťa tam zaviezol?“ navrhol mi.

Pokrútila som hlavou. „Ďakujem, ale potrebujem sa trochu prevetrať,“ odmietla som jemne. „Dám ti potom vedieť termín stretnutia, čo zorganizuje Dita.“

„Tak ju odo mňa pozdrav,“ zakýval mi. „Ani nevieš, ako potrebujem byť v nejakej veselej spoločnosti, s kamarátmi, s vami... Už teraz sa na to teším.“

Na chvíľu som zneistela. Hlavou mi prebehla myšlienka, či som predsa len nemala prijať jeho ponuku na zvezenie. Netušila som, že je na tom tak... zúfalo?

„Ideš teraz k mame?“ spýtala som sa. Vedela som, že za každým, keď sem príde na návštevu, býva u mamy. Jeho manželka nechce pre istotu nikam cestovať, aby neprišla o dieťa, ak by bola náhodou tehotná.

„Áno,“ prikývol. Potom zaváhal. „Nechceš ísť so mnou? Mama by ťa určite rada videla.“

„A ja ju tiež,“ zdôraznila som. „Už som u nej dávno nebola...“ V duchu som sa zasypávala výčitkami. „Odkáž jej, že ju pozdravujem a že sa u nej niekedy určite zastavím,“ sľúbila som. Dnes som sa cítila unavená viac ako po iné dni, akoby mi ochabli svaly a oťaželi nohy. Tešila som sa na Ditinu mäk-

kú pohovku a pohár vína. A na množstvo pestrofarebných vankúšikov, ktorými sa obložím.

Ale hlavne som s ňou potrebovala prebrať udalosti posledných dní.

Tomy zamieril na parkovisko k autu z požičovne. Keď sem priletel na pár dní na návštevu, vždy to riešil takto a pochvaloval si to.

Rozlúčili sme sa zakývaním a ja som pešo zamierila k Dite. Bývala jednu zastávku električkou od hotela Orfeus, kde som pracovala.

Zrekonštruovaný dvojizbový byt obývala Dita sama a tvrdila, že tak to zostane už navždy. Vzhľadom na to, že som vedela, v akej rodine vyrástla a akou cestou si od detstva prešla, aby sa dostala až sem, k svojej samote, som ju nikdy nepresviedčala, že to bude inak. Keďže v jej živote sa vyskytovalo viacero mužov, môj utajovaný názor bol, že raz u nej jeden z nich zakotví natrvalo. Netrúfala som si však odhadnúť kedy. Možno, keď dovŕši sedemdesiat rokov a už nebude mať toľko energie ako dnes. A bude to muž aspoň o desať rokov mladší.

„Tak si mi včera chýbala!“ vrhla sa na mňa Dita ešte na prahu dverí a srdečne ma vyobjímala. V úzkej tmavej sukni a červenej blúzke vyzerala úžasne a voňala jazmínovo sviežo. Zrejme len pred chvíľou prišla domov a nestihla sa ešte prezliecť. „Mala som takú čudnú nedeľu,“ pošťazovala sa. „No, konečne si tu.“ Zvedavo si ma obzerala. „Ty máš nový kabát!“ zvolala. „Ani ten kruhový bordový šál som ešte nevidela...“

„Necháš ma stáť pred dverami ešte dlho?“ zatiahla som akoby urazeným tónom, ale jej pochvala ma potešila.

„No, vynímaš sa na rohožke veľmi dobre,“ zasmiala sa a vtiahla ma dovnútra. „Kým sa budeš vyzliekať, povedz mi o Tomym,“ dobiedzala nedočkavo. „Čo má nové? Ako sa má?“